

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

Β'.
Είσαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς η Ζαρά, η μικρή τσιγγάνα, ξέφυγε όραση από τη μητέρα της και πώς έφιλοξενήθη στο σπίτι του φίλανθρου διχηγούρου Φερρόν, ο οποίος την κράτησε κοντά του και την εδάφισε, διωνύστες της το χριστιανικό όνομα 'Ιωάννα.

Είχαν περάσει δύο χρόνια από την έλευσή της υιοθετησέως της και στο διάστημα αυτό η μικρή όραση έδραλε από πάνω της τη θλίψη κι έγινε χαρούμενη και γελαστή.

Ο Φερρόν ευχαριστούσαν να τη βλέπει εθίμη και της παρείχε κάθε σχετική έλευθερία. Ένα πρωί, η 'Ιωάννα τραγουδούσε, κατά τη συνήθειά της, ενώ ο οικοδεσπότης εργαζόταν, ακιμμένος στα χαρτιά του.

—Κάθισε δίπλα, της έλεγε η Γιδόρνη, η υπηρέτρια. Έργάζεται ο αφέντης...

—Και τί σε νοιάζει εσύ για τη δουλειά μου; τη δέικνε ο Φερρόν, που άκουσε τη φράση της. Άσε την να τραγουδάει...

Και πραγματικά, ο Φερρόν ποτέ δεν εργαζόταν τόσο καλά, όσο όταν έψαλλε ή έκανε διάφορα παιχνίδια ή προσευχόμενη του.

Σιγά—σιγά μάλιστα ο διχηγός την έμαθε να διαβάζει και να γράφει κι ήταν ευχαριστημένος από την πρόοδό της.

Ο Φερρόν είχε μεταβληθεί και καθ' όλοκληριαν. Ένώ άλλοτε στο δικαστήριο ήταν αμίλητος και βαρδός στους συνοδούς του, τώρα μιλούσε πάντοτε με κέφι και ζώδευε με περισσότερη έλευθερία τα χριματά του.

Ο γραμματέας του όμως ήταν δυσχεστημένος από την απότομη αυτή μεταβολή.

—Τόν χάλισαν τον αφέντη μου! Έλεγε με καρπόνο ο μοθηρός κωμικός.

Και, αντιβάζοντας λοξά την 'Ιωάννα, που τη μύσισε κωμικά, πρόσθεσε με κακία:

—Βέβαια αυτή τον έχει χάλισει... Αυτή η τσιγγάνη που τη μαζέψαμε προχτές απ' τους δρόμους... Και να σκέφτεται κανείς πώς μόλις πάτησε τα δεκάξη της, ενώ αυτός έχει περσιμένα τα πενήντα...

Ο κωμικός δεν γελούταν στις προβλέψεις του. Ο κύριος του, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας των, συμπαινούσε την 'Ιωάννα και την προόριζε για τον εαυτό του.

***

Κατά τις αρχές του 1893, επειδή η διχηγομείες του εργασιές είχαν αυξηθεί και δεν επαρκούσε και ο γραμματέας του για τη δικαστηριακή τους, ο Φερρόν αναγκάστηκε να πάρει και δεύτερο βοηθό στο γραφείο του.

Ο νέος αυτός υπάλληλος του ήταν γιούδος ένας φίλος του χουσοχού, με τον όνομα ο Φερρόν σχετιζόταν πριν από πολλά χρόνια και άνομαζαν Ρενέ Γκισάρ.

Ήταν δεκαεφτά μόλις ετών, ξανθός, συμπαιθητικός, χαριτωμένος και από πάντων δειλός, σαν κωμικός.

Έν ποίτους ο Ρενέ, παρ' ό τη νεαρή του ηλικία, λόγω της αμορφιάς του, ήταν βιασός να έλευνηθή από τώρα έρωτα σ' μια γυναίκα, πράγμα που το παρέβλεψε ο προϊστάμενός του, παύρνοντάς τον ακόμα για... κωμικό.

Και πραγματικά, κατά τους τρεις πρώτους μήνες της παραμονής του στην υπηρεσία, ο νέος υπάλληλος άναυχοκλήθηκε τελείως στις προσδοκίες του κυρίου του.

Δεν άνωγε το σίμα του παρ' ό μόνο κατά τη διάρκεια του γεύματος για... να φάει. Πολλές φορές ο Φερρόν τον ρωτούσε σ' άστεία μίσηες ήταν μουζός.

Ο Ρενέ γινόταν τότε κατακόκκινος απ' τη ντροπή του κι η 'Ιωάννα γελούσε.

—Αυτός ο μικρός φαίνεται βλάνας! Έλεγε στον θετό της πατέρα.

Κατόπιν όλων αυτών, ο Φερρόν θεωρούσε έντελώς άκίνδυνο τον νεαρό του γραμματέα και γι' αυτό τον άφνε χωρίς καμιά ύποπια, κάθε βράδυ και κάθε Κυριακή, να συνοδείη την 'Ιωάννα στον περίπατο.

Έκανε μεγάλο λάθος όμως, λάθος βοηρό. Όταν μια γυναίκα θεωρεί κοντό έναν όραση άνδρα, θα βρεθεί άποσθήρισε εθικαρία να του δώσει μερικά μαθήματα ξενιτάδας.

Στο μεταξύ αυτό, η συμπάθεια που έννοιωσε άρχικά ο Φερρόν για την 'Ιωάννα, άνεπαύνηθη και μετεβλήθη σ' έρωτα, σ' ένα πραγματικό πάθος και μάλιστα γρονασκό!

Δεν τοιμούσε όμως να έξομολογήθη τίποτε στην 'Ιωάννα κι όσο έκουβε την άγάτη του, άλλο τόσο αυτή φύσκωνε μέσ' σ'α στήθη του και του φίλνιζε την καρδιά.

Από μέρα σ' μέρα ένιωθε πώς την άγαπά περισσότερο κι η άρες που περνούσε μακριά της το ύ φανόντουσαν άτέλειωτες, μονότονες, άκελ-

παικές. Όστόσο, το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας ο γέρο διχηγός το περνούσε κοντά της κι έξομολογούσε με άφάνταστη ύποκνη να της κάνει μαθήματα.

Τη νύχτα πολλές φορές πήγαινε, πατώντας στις άρες των ποδιών του, ως την πόρτα του δωματίου της κι από εκεί άνωγε την ήσυχη κανονική άνασπότη της.

Μιά βραδιά όμως δεν έδρασάσε και, σπύρνοντας το κλειδί, που συνήθιζε η 'Ιωάννα να το άφνη στην πόρτα, μπήκε μέσα.

Τό φεγγάρι έμπανε από το παράθυρο και φώτιζε το κρεβάτι της κόρης, η όποια άναυχόταν πλαγιοκλιμένη σ' ένα θελκτικώτατη στάση.

Οι κατάλευκοι βραχιόνες της ήταν στυμένα πίσω απ' το ώρατο της κεφάλι και το ισογύμνω στήθος της φεγγολοούσε σαν νάταν από φίλνις...

Ο Φερρόν γλύστρησε τότε κοντά της κι άκουσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Η λαχάρη του ή έρωτική τον έπληνε...

Αυτή τη στιγμή η κομμομένη κόρη κοινήθηκε κι ένας ψήθυρος ξέφυγε απ' τα χείλη της.

Ο διχηγός ρωτήθηκε μήν άποκαλυφθή. Όποσθοχώρησε έμέσως και έτράπη εις φυγήν, σαν ένας κλέφτης που είχε πιαστεί έπ' ατύχωφ.

Την άλλη μέρα, όταν έξάντησε ύστερ' από έναν παραχώδη ύπνο, ο Ζάν Φερρόν σκέφτηκε:

—Αυτή η δουλειά πρέπει να τελειώσει... Δεν ύποφέρωτε πια... Την άγατώ πολύ, πάρα πολύ... Πρέπει να την κάνω δική μου. Και για να γίνει αυτό, πρέπει να την παντρευτώ...

Όταν όμως την είδε σ' ό λίγο να μπαίνει, όπως πάντα, στο γραφείο του και να τον κλημικρά, προσφωνώντας τον, όπως συνήθος, πατέρα, που ήθελε να σάσει και δεν ήξερε πώς να φρεθή.

Πατέρας! Πατέρας! Τι άνόμος που ήταν όραση την είχε σουμεβλήψει για πρώτη φορά να τον άποκαλή μ' αυτό το γελίο δ-νομα!

***

Ένας, δύο, τρεις μήνες πέρασαν ακόμα, χωρίς να συμβή τίποτε το έκταστο.

Κι' αν δεν μεσολαβούσε το περισπαιτικό που θα διχηγηόθε με παρακάτω, ο Φερρόν θα περιέμενε ίσως πολλόν καιρό ακόμα για να προβή στην έξομολογήσή του.

Ήταν ένα άνωκίεταμο άπόγειμα Κυριακής.

Ο Φερρόν έλειπε για μια βασική ύποθεσί του.

Ο Άλαιν Μπριαντοί, ο πρώτος γραμματέας του, ήταν επίσης έξω.

Η Γιδόρνη βρισκόταν μέσα στην κούβια κι έτοιμαίσε το δείπνο.

Η 'Ιωάννα καθόταν σ' ένα παράθυρο της σάλας του κάτω πατώματος και κεντούσε.

Ο Ρενέ, καθομένος άέναντί της πάνω σ' ένα χαμηλό σκαμνί, διάβαζε ένα ήθηκοθρομικτικό άνάγνωσμα, γραμμένο από κάποιον έπισκοπο και μεταφρασμένο απ' τα λατινικά.

Η 'Ιωάννα όμως δεν άνωγε την άνάγνωσα εκείνη τη στιγμή. Πρόσπεχε μάλλον... τον άναγνώστη!

Και να πού ήταν η σκέψη της:

«—Φαίνεται κοτός, αλλά στην πραγματικώτητα δεν είναι!»

Ναι, αλλά έπρεπε να βεβαιωθή γι' αυτό. Με πούδν όμως τρόπο;

Η 'Ιωάννα ήταν άναμυρβόλιος άθωοσάτη ακόμα, αλλά μέσα στις φλέδες της είχε θεμικό σπασμένο αίμα. Δέικνε λοιπόν το κέντημα της κι έλεγε ξερνικά στον νέο:

—Γιατί κάθεστε τόσο μακριά μου, Ρενέ; Δεν έρχοστε σιμώτερα;

—Μά, δεσπανάς, συνήθως έδω κάθωμα πάντα... πάντα... τραύλισε ο νέος.

—Πάντα... πάντα... επανέλαβε μισοειρωνικά η κόρη. Πληρώστε λοιπόν... Μη φοβάστε... Κι' έπειτα αυτό το βιβλίο δεν μ' άρέσει...

Άρέσει σ' ός;... Δεν είναι καλύτερα να μιλήσουμε;... —Νά μιλήσουμε... Άλλά γιατί πράγμα;

—Θά βρούμε... Σταθήτε... Πόσον ετών είστε; —Τά έρχόμενα Χριστογέννια κλείνω τα δεκαεφτά...

—Είστε δηλαδή μεγαλύτερος μου έξη μήνες, σιμώος άντρας να τοιύμε... Ύστερ' από λίγον καιρό θά σκέφτεστε για παντρεία... —Για παντρεία! "Ω, δ'ι...

Ο Ρενέ Γκισάρ ήταν δειλός σαν κωμικός...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Η ΠΑΛΗΣ ΑΜΙΜΗΤΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Κατ' επανάληψιν ἔχομε δημοσεύσει στὸ «Μπουκέτο» παλῆς ἀναφορῆς ἀποστασιατῶν καὶ ἄλλων κατωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀμίμητες καὶ ἔσκαρδιστικῆς. Σήμερα δημοσεύομε μερικὲς ἀκόμα, ἀντιγεγραμμένες ἀπὸ τὸ ἄρχειο μανιάνδου συλλέκτου τοιούτου εἰδους... μ α ρ γ α ρ ι τ ὠ ν.

Ἀπολαύσατε...
'Ο σταθμάρχης Α. Ν. πρὸς τὴν μοιραρχίαν Κ.
διὰ τὸν εσπερχομὸν εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Μ.Π.
Ἐὐπιθῶς ἀναφέρω πρὸς τὴν Σ. Μοιραρχία ὅτι εἰς τὴν 1ην Μ.Μ. τοῦ μεσωνικτιῶν εἰσὶλλον εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Μ.Π. δια ἀνθρώποι ἀγνωστὴ καὶ ἡ κερία ἐπιροδόθηκε πληροφορηθεὶς ἀπὸ τοὺς γιτόνους ἀμέσως ἐξῆλλον Κ. Σ. καὶ Ε. Γ. δὲν μᾶς ἀνέφεραν τίποτε τὴν προίαν Μ.Π. μᾶς ἠδοκίση εἰκίρια ὅτι εἰσῆλλον εἰς τὴν εἰκίαν τῆς καὶ ἀναγκάστη νὰ διοβολήσῃ καθὼς ὁ νοικοκύρη δὲν εἶτον ἐν-τός τῆς εἰκίας πὸ καθὼς πληροφορήθη ὅτι μίπος ἐσήλ-θηον διὰ τὴν παραμάνε εἰ διὰ κανένα κουνέλη εἰ εἰκία εἶνε ἠγλιόον τοῦ σμιρνιῶ. Α. Ν. (δινωματάρχης)

'Ο ἀποστασιατάρχης Α. Β. πρὸς τὴν Μοιραρχίαν Π.
περὶ παραλαβῆς καταλόγου τοῦ κληροῦχου τοῦ 21.
Ἀναφέρω μετασεβασμῶν πρὸς τὴν Μοιραρχίαν ταύ-την ὅτι χθὲς ἔλαβον τὸν Κατάλογον τοῦ κληροῦχου τοῦ ἐνταῦθα Δήμου ἐνεέργια καὶ θὰ ἐνεργίσω τὰ κτηροκά-την εἰπερείαν ἀλλὰ τὰ παράνομα ἵνα καθόλου ἀνιπό-στατα ἕπος τὰ γνωρίζομε ἡμεῖς κατὰ καθήκον ἐνεργί-σαμε τὴν σὺλειψιν τοῦ φειγυροστράτου ὅπου ἡμπορέσαμε καὶ ἂν ἤχον κρίσιν ἐκνὴν ποῦ παραπονήθησαν δὲν πα-ροπονόντο διότι τοὺς ἔκαμα καλὰ καὶ τὴν Σήμερον ἀ-παλάκτησαν καὶ δὲν ἔχουν ἄλας τημορίας καὶ δὲν πει-ράξῃ ἂν τοὺς φάγαμε μερικὲς κότες μεχίλιες οὐλαφρημίες καὶ μηρείαις κατάρες, ἀλλὰ ὁ θεὸς μᾶς τῆς ἔκανε χαλ-λάλη διώτι ἀγανακτοῦσαμε διὰ τὴν σὺλειψιν τοῦς.
Ἐὐπυθόστατος Α. Β. (ἐνωματάρχης)

Καὶ ἕνα ἄλλο «περὶ ἑνος τρέχου Κάρου καὶ Ἰπου καὶ Ἀνθρώπου καλλάζου καὶ μᾶς κλοπιῆς!»...
Ἀναφέρω ἐφασκεδῶτως πρὸς τὴν σεβαστὴν Μηρα-ρχίαν διὰ τῆς ὁμῆς ἔτρεχαν σφόδρα κάρου καὶ Ἰπου κατὰ τὴν δὲν στρατιετικῶν νοσοκομίου διαβέον καὶ τρέχον τὸν ἴπον καὶ δύο μάγγες προξένησαν μίαν μι-κράν κλοπιὴν ὁ μὲν ἐν τὸν δύο ἴπον προκορὸν εἶχον φρο-νεύσει ἐν ἄλλω πεδίον τὸ ὅποιον ἀπέθανεν ἐπούμενος!
Ἀυτὴ ἡ δύο μάγγε κατὰ τὴν θέσιν μακρογυρίαν ἔ-κλεψαν καὶ ἕνα τέντζερα ἑνὸς ποχοῦ, συνάμα δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀποστάσεως θέσιν μακρογυρίαν τοὺς συνελι-ψαμεν καὶ τοὺς ἐξέταξε τὴν πράξιν τοὺς τρέχον καὶ διαβέον ὀδῶν τὸν ἴπον καὶ τὸ κάρου εὐφνης βλέ-πον φωνάζω—εὐρὲ θὰ μὲ κόψῃς—αὐτοὶ ἔμεινον καὶ δὲν ὀμιλοῦσαν παντελὸς ἀφροῦ τὸν ἐφονάξα—εὐρὲ διὰ τῆς τρέχῃς τὸν ἴπο—κι' ἔτρεξα προλαβὼν τὸν ἐαυτὸν μου κατὰ τοῦ τρέχοντος ἴπου καὶ Κάρου καὶ ἐπρόλαβα τὸ κακὸν συνάμα δὲ ἐπήγειν νὰ κορμίσει καὶ τὸν ἑρὰ τοῦ στρατιετικῶν νοσοκομίου καὶ ἐπρόφθασα τὸ κακὸν τοῦ ἴπου ὅπου ἐπιστραφεῖρον ἐκ τοῦ νταμῆθι εἰς τὸ στάβλον τῆς γὰρ γαρέτας.

- Τι, δὲν θέλετε νὰ παντρευτήτε;
—Ἐμεῖς πολὺ νέος ἀκόμα, δεσποῦν...
—Ναί, μὰ ἂν ἀγατούσατε καμιά... Δὲν σὰς ρώτησα, ἀλλήθεα, μήπως ἀγατᾶτε;...
—'Εγὼ... βέβαια... ἀλλὰ...
'Ο νεαρὸς ὑπάλληλος τὰ σάπισσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ.
'Η Ἰωάννα κομῶσαν ἀντιμῆσιν ἀπ' τὴν χελεῖ του.
Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ρενὲ ἐλαρήσισε τὴν καρφέλα του πρὸς τὸ μέρος τῆς, σήμωφονα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς.
Ἐπεκράτησε σιωπὴ. Ἡ Ἰωάννα ἄφησε τὸ κέντημά τῆς νὰ τῆς πέση. Κι' ὁ Ρενὲ ἐγκατέλειψε τὸ βιβλίο στὰ γόνατά του.
—Λοιπὸν; ρώτησε ἡ κόρη, ἀκοιμωπῶντας τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὄμο τοῦ λατρευτοῦ τῆς.
—Τι;
—Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες ποῖαν ἀγαπᾶς; Μήπως δὲν μοῦχεις ἐμα-ποσίτην;
—'Ω, ὄχι, δεσποῦνίς! Μόνον ποῦ...
'Ο Ρενὲ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του.
Καθὼς ψιθύριζε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ χρυσὰ μαλλιὰ του ἔσκαζαν, ἀβέλα, μὲ τὰ μαῖορα μαλλιὰ τῆς Ἰωάννας.
Συγχρόνως ἡ πόρτα τῆς σάλλας ἔνοιξε καὶ παρουσά-στηκε ἕνας ἀνθρώπος πελιδνός, ἔξαλλος, ἀγνώριστος ἀπ' τὴν ὁρμή του.
Ἦταν ὁ Φερρόν!...
Στὸ ἐρχόμενον φύλλον, θὰ δοῦμε τί ἀπώγνε μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ποῦ ζούσαν κάτω ἀπ' τὴν ἀγάτη καὶ τῆς ζήλεια.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΦΟΡΟΙ

(Ἀπ' τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸν οὐστρικό ποίημα φαίνεται τί τραβοῦ-σαν ὅλοσε οἱ Ἕλληνες μὲ τὴν εἰσφορά τῶν φόρων. Τὰ ἴδια τραβοῦν περὶ-ποῦ καὶ σήμερα καὶ γι' αὐτὸ δημοσεύομε τὸ ἐν λόγῳ ποίημα ὡς ἐπι-καιρο).

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω!
Στ' ὄνειρό σου λῦσο
Χτὲς τὸ βράδυ εἶδες;
Ἐρχετ' ὁ εἰσαράτορας μὲ τοὺς σπαρωφῆδες!
Γιάννη, ξύπνα, Γιάννη, κι' ἦρθαν στὸ χωριὸ μας
ἔξνοι ποῦ τὰ σάπια παίρνουν παγανά.
Ἄντρα μου, τί θένε; Ἐχουν καὶ σκαλιά...
Εἶν' οἱ σπαρωφῆδες! Πάει, φτωχέ, τὸ βῆμά μας!...

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Κύπτα, ἔμπαρῶνε. Παιτενοὶ λαλοῦνε.
Εἰς' ἀποστασίους κι' ἄργησε ποῦ!
Τὸ ἰωνιάκιβό τὸ πρόβατο πολεῖ
ὁ ἀντικουνοῦς μᾶς γιὰ νὰ πλερωθῆνε!
Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Ἀχ, λεφτὰ δὲν ἔχω κι' ἔρχονται, τί ζάλη!...
τὰ πατήματα τοῦς κωθῶν σπῆν αὐτῆ,
ἀγρια γαγγίλα κάτω τὸ σκαλί...
Ἀχ, ἀπ' τὸ καλὸν τῶνε οἱ μεγάλοι.

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Τοὺς φτωχοῦς, μᾶς γθίνουν, λὲς μᾶς ἔχουν ἄκτι...
Ἀχ, κακὴ κι' ἡ φτώχεια μὲ κακὴ καρδιά!
Κι' ἔχες, γιὰ νὰ φρενῆς ἔξ—εἰρτά παιδιὰ,
σὺ ἕνα λασγάρι κι' ἐγὼ ἐν' ἀδράχτι...
Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Ὅλη ἡ προσωπὴ μᾶς εἶνε τὸ καλὸν,
ἕνα κάρτο στρέμμα ὀιχὺς τὸν κερπὸ...
Ὅμοιος τὸ ταμειὸ μᾶς φιλίει σκοπὸ
κι' ἡ τοκογλυφία τὸ ποῦγά μᾶς στίθει!...

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Ἡ ψυχὴ μᾶς βγάνει μὲ τὸν ἰδρωτὰ μᾶς,
καὶ τὸν χλοῦσαν' ἄλλα πλοῦσιον καὶ τρανοί...
Τῶν' αἰτοὶ τὴν κόπτα, τῶν' αἰτοὶ τ' ἀρὰ
κι' ἀπ' τὴν τρέπη μέσα παίρνουν τὰ λεφτὰ μᾶς!...
Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Τὸ κροσὶ μποροῦσε φέροσε νὰ σοῦ δῆν,
μὰ οἱ φόροι τὸση ποῦδωσαν τιμὴ!
Γιὰ νὰ πᾶς ρεστῖνα, τὸν φτωχὸν ζοῦμι,
καὶ τὸ γυροκὸ μου ποῦλα δαχτυλίδι!...

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
'Ο κωπὸν μποροῦσε νὰ σὲ ἔσκουράξῃ,
εἶνε τὸ τοῦγάρο μὰ παρηγοριά...
Μία φρολογία σ' τῶθουσε βαρετὰ
κι' ὁ κωπὸν πλοῦσιους μᾶς διασκοδεῖται...
Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Ὀῦρανέ, δὲν βρέχεις καὶ γιὰ μᾶς καπάνα;
Κι' ὅποιος θέλει, φόρους ἄς μᾶς ἀπατεῖ!
Τ' εἶνε στοὺς πλοῦσιους φόροι δυνατοί;
Μέσ' στῆ θημιανά τους ἕνα—δύο ποντίμα!...

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Ἄκου! μαιτόνιν μέσα! Τώρα τί θὰ κάνης;
Δὲν μιλᾶς; Ὁ, εἶσα κίφρονος, ἄλλοι!
Χτὲς παραπονοῦσαν πῶς ποῦεις πολὺ
σὺ ποῦ τιρανήσασ κι' ἕνα εἶχ' ὅ δὲν βγάνεις...

Σῖρω, Γιάννη, σῖρω, κ.λ.π.
Μάστακ τὸν κορῆ... Ὁ φτωχὸς πεθαίνει!...
Στὸν βασιμῶμένο τὸν ἔργατοῦ
προσπερὶλ ὁ Χάρος εἶνε μαλακό...
'Ο Θεὸς πατέρας σὰ ὀραφὰ νὰ γένῃ!...
Σῖρω, Γιάννη, σῖρω!
Χτὲς τὸ βράδυ λῦσο
στ' ὄνειρό σου εἶδες;
Ἐρχετ' ὁ εἰσαράτορας μὲ τοὺς σπαρωφῆδες!...

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γυναῖκες μοιάζον μὲ τοὺς ἀνεμαδεύτες. Μόνον ὁ-ταν σκουριάζουν μένον σπῆν ἴδια θέα.
Β ο λ τ α ἰ ρ ο ς
Ἐπικανδυνώτερος ὄλον πῶν πανούργων εἶνε αὐτὸς ποῦ φαίνεται ὅτι ξεγελεῖται ἀπὸ τῆς πανουργίας.
Μ π α ρ ρ ὲ ς
Ὅποιος δὲν γνωρίζε καλά τῆς γυναῖκες, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πόση καλοσύνη ὑπάρχει κῶποτε στῆς προδοσίας των.
Φ ε υ ν τ ὠ

